

Paskalya Bayramı Mesajı

Geçen yıl olduğu gibi, bu yıl da Paskalya Bayramını yaşamı huzursuzlaştıran, belirsizleştiren, acı verici durumların ortasında, zorlu bir zamanda kutluyoruz.

Çoğumuz; ailelerde, kilise topluluklarında, ayrılık, izolasyon, umut kaybı veya hastalık ve ölümün yanı sıra korku ve belirsizlik yaşamaktadır. Fakat **“Paskalya Bayramı”**nın mesajı, Mesih sayesinde Tanrı'nın tüm dünyayı sevmeye ve önemsemeye devam ettiğini, ölümü yaşamla aştığını, korku ve belirsizliği umutla fethettiğini hatırlatmakta ve teşvik etmektedir.

İnsanlık tarihinde bazı devrimler, politik ve ekonomik sistemleri değiştirmiştir. Ancak hiçbiri gerçekten insanın kalbini değiştirememiştir. Gerçek devrim -hayatı kökten değiştiren- Mesih İsa'nın dirilişiyle gerçekleşti: HAÇ ve DİRİLİŞ ile. Çünkü Mesih, **“Kurallarıyla bize karşı ve aleyhimize olan yazılı antlaşmayı sildi, onu çarmıha çakarak ortadan kaldırdı”** (Koloseliler 2: 14).

Her bayramda olduğu gibi, yenilediğimiz umudumuzla, sancılı ve umutlu coğrafyamızdan **“Kom Moran Men Kabro”** diyen dirilişin müjdesini paylaşmak istiyorum.

Bu müjde, hayatımıza renk katarken, ruhlarımızı sevgiyle ısıtmaktadır. Öyle ki, bu müjde bize dünyayı algılama konusunda rahatlatıcı ve kolaylaştırıcı bir bakış açısı sunmaktadır. Bu bakış açısında, aynılık/benzerlik değil, birlik/özgünlük vardır.

Bu müjde, ortak yaşamın toplumsal düzenini sağlamak üzere; farklı ırkları, farklı geçmişleri, farklı kişilikleri, farklı tercihleri, farklı tarzları, farklı yorumları, farklı yöntemleri hayat yolculuğunda içselleştirmemize

yardımcı olmaktadır. Ayrıca farklılıkları kabullenme, bunlara değer verme, bunlardan keyif alma disiplini de geliştirmektedir.

Çeşitliliği/çoğulculuğu barındıran bu anlamlar, özgünlük ve özgürlük dengesini gözetten bir yaklaşımla birlik/dayanışma/işbirliğini teşvik etmektedir. Tartışmalı konular olsa da, farklılıklara değil, ortak noktalara odaklanıldığında; şahsî çıkar değil, genel/umûmî fayda arandığında yaşam döngüsü daha rahat olacaktır.

Yenilenebilir/eğitilebilir tutumlara sahip bu anlamların yaşamda/yaşamlarımızda köklenmesini, meyve vermesini sağlamak üzere Mesih, haçta her türlü küçüklüğü ve büyüklüğü yendi. Dikey/Rab, yatay/insan sevgisini öğretti. Sevilmek için yapmadı. Karşılık verilip verilmediğine bakmayan AGAPE ile yani koşulsuz sevgiyle yaptı. **Bağışlayan sevgiyle, gücün sevgisiyle değil, sevginin gücüyle yaptı.**

Bu sevgi, öyle bir sevgidir ki, O'nda hiç karanlık yoktur. O'nu bulan kendini bulur. Ayrıcalıklarla dolu ilahi hikmet taşıyıcısıdır. Sahip olmakla ilgili değil, değer vermekle ve kıymet bilmekle ilgilidir. Kendimize ve ötekine karşı sorumluluk duymayı geliştirir. Var eder, var olanı yaşatır.

İncinmemeyi, incitmemeyi gözetir. Değer verir. Başkasını (ötekiyi) kendimiz gibi görmeyi öğretir. Başkasını (ötekiyi) tamamlamaya çaba gösterir. Bu konuda sorumlu davranır. Başkasının anlam dünyasına saygı duymayı zorunlu kılar. Yaşamın azizliğine gölge gelmesin diye insanın onurunu yüceltir. Bu onurun korunması konusunda azamî derecede hassas davranır. Asla heder etmez, asla heba olmaz. Çünkü o ebedi anlamlara sahiptir!

İşte, haç, acıya rağmen bu anlamları yaşamak/yaşatmak demektir. Bu, dikey ve yatay sevginin şefkatinden gelen tamamlayıcı bir anlayışla ruhu güçlendirmek demektir. Aynı zamanda, soğumayı ısıtmak, dışlamamak,

ötekileştirmemek, dayatmamak, yargılamamak, küçümsememek, karşılaştırmamak, aşağılamamak, alay etmemek demektir.

“Bunları size ben de esenliğiniz olsun diye söyledim. Dünyada sıkıntınız olacak. Ama cesur olun, ben dünyayı yendim” (Yuhanna 16:33). **“Cesur olun dünyayı yendim”** mesajıyla birleşince, Kıyam’ın anlamları -toplumsal düzen ve ebedi yaşam için- bize sunulmuş nihai ve en büyük güvencedir. Bu anlamlar, mayadır. Esas mesela bu mayanın cibiliyeti/hamuru kabartmasıdır. Ruhun benliğe işlemesidir; karakteri dönüştürmesi ve yapılandırmasıdır. Ve dahi ihtiras ve hırsı terbiye etmesidir. Anlamların insanda çalışma alanı bulmasıdır.

Birbirimize sevgi-saygıyla hizmet etmeye ve tamamlamaya geldiğimiz dünyada canlı-cansız bütün varlığa, içten pazarlıklı duygularla değil, değer verme farkındalığıyla, etkin diğerkâmlıkla davrandığımızda, yaratıcılık ve üretkenlik çoğalacak ve gereken bolluğa kavuşmuş olacağız. Bunun olabilmesi için niyetlerimizi, düşüncelerimizi ve tutumlarımızı, hâkimiyet/tahakküm kurma ve rekabet hırsından çıkarıp, bilinçli işbirliği ve ruhsal ortaklık anlayışına geçirmeye çalışmamız gerekir. Temel görevimiz, kendimizin ve tüm insanlığın yararı için bunu yapmaktır. Bunu başarmaktır. Aslında eksikliği en çok hissedilen ihtiyaç da budur.

Günümüze de ışık tutan bu anlamların ve anlayışların; kendimizi yoklama süreçlerinde, kendi kendimizle mücadele ederken, egomuzu, nefsimizi, hesaba çekerken, bize verilmiş olanı asıl kaynağına iade etme konusunda işe yarayacağını düşünüyorum.

Yapabileceğimiz tek şey, bu anlamların motivasyonu ile içsel dünyamızda özümüzü keşfetmektir. O öz, koşulsuz sevgidir. Bu özle tutarlı bir anlam bütünlüğü geliştirmek, huzur ve istikrara, toplumsal uyuma da katkı sunacaktır.

Ancak o zaman, öz-nezaketimizle, hakkımızla ve haddimizle var olabiliriz.

Ancak o zaman **“bildiğini bilen insandan kendini bilen insana”** geçiş yapabiliriz.

Ancak o zaman, haçın üzerinde aşikâr olan ve kıyamla yaşamın ruhuna serpilmiş anlayışın biletini alma konusunda azimkâr olabiliriz ve yaşamın dalgalarında güçlü olabiliriz.

Bu duygularla, Paskalya Bayramını içtenlikle kutluyorum.

Mezardan taşan/dirilen sevginin yaşamın ruhunu ısıtması, sosyal işleyişi sağaltması/aydınlatması en büyük niyazımdır.

Yüreklerin sevincine ve güçlenmesine vesile olsun.

Paskalya Bayramınız kutlu olsun. EDO BRİĀO.

Saygılarımla.

Yusuf BeĀtaş

Süryani Dili-Kültürü ve Edebiyatı DerneĀi Başkanı